

1

Chlad sa mi zakráda až pod zimnú bundu, ale neprekáča mi to. Zbožňujem zimné obdobie. Už s príchodom prvých mrazov postupne vyťahujem zo skrine svoje huňaté šály, rukavice a čiapky. Suzie a Yoshi, moje dve spolubývajúce a zároveň najlepšie priateľky, to nekomentujú. Za ten čas, čo svorne obývame útulný trojizbový londýnsky byt, si už zvykli.

Svižne pridám do kroku. Úsmev mi jemne zvlíňa pery, keď pomyslím na svoje dve spriaznené duše. Rozmýšľam, kde asi práve sú a čo robia, ale keď pozriem na displej mobilu, podľa aktuálneho času usúdím, že Suzie je už v škole a Yoshi pravdepodobne iba vstáva po nočnej zmene v klube. Pracujeme v tom istom a občas sa naše zmeny stretnú, lenže kvôli mojim ostatným povinnostiam to nebýva často.

Zbehnem schodmi na stanicu metra. Vystihnem ho tak skvelo, že doň rovno nastúpim. Usadím sa na voľné miesto a zo športovej tašky si vyberiem mobil, aby som otvorila appku s rozčítanou knihou. Vďaka bohu za elektronické knihy, inak by som so sebou musela vláčiť tie klasické tlačené a iba by mi zaťažovali tašku.

Príbeh ma tak pohltí, že takmer zabudnem vystúpiť. Až monotónny nahraný hlas ohlasujúci názov mojej za-

BARBORA ASTOR

stávky ma naplno vráti do reality. Z vozňa metra vybehnem tesne pred zatvorením dverí. Zamyslene kráčam k nášmu domu. Závan chladného vetra ma prinúti priťahnuť si huňatý šál tesnejšie. Pohráva sa so zablúdenými listami, ktoré sem musel zafúknuť z neďalekého parku. Tohtoročná zima je na sneh chudobná.

Keď vstúpim do nášho bytu, môj nos poštekli aróma z vonných tyčiniek, ktoré má v obľube Yoshi. Nakupuje ich pravidelne, aby rozvoniavali najmä v chodbe, kde prekryjú prípadné iné pachy. Má to výborne premyslené, to musím uznať.

„Ahoj, už si vstala?“ zakričím, kým sa vyzúvam a vyzliekam, pretože z kuchyne počujem rachot hrncov.

„Nie, to varí môj duch,“ neodpustí si Yoshi ironicky a ja si nečujne povzdychnem. Nie je úplne prebudená, keď takto vrčí.

„Nemusíš predsa variť,“ objímam ju iba narýchlo, aby som nedostala nebudaj panvicou po hlave. „Objednali by sme si čosi z donášky.“

„Potrebujem sa dostať do normálu a varenie mi pomáha,“ objasní mi moja priateľka.

„Okej,“ myknem plecami, „a čo to bude?“

„Ešte netuším, čo mi poskytnete chladnička. Bola si cvičiť?“ Prejde po mne pohľadom a pokrčí nosom.

Pretočím oči nad jej grimasou. „Áno, a bola som aj v sprche, hneď po cvičení, tak prestaň.“

„Ja ťa skrátka obdivujem, El.“ Yoshi vykladá z chladničky, čo jej padne do ruky. Ako tak na to pozerám, začínam pochybovať, či bude obed jedlý. „Stále si v jednom kole, každý deň máš tréning a k tomu chodíš aj do fitka.“

„Som tak nastavená.“ Napustím si do pohára vodu a vypijem ju skoro na dúšok.

„Dočerta, to ja by som sa mala hýbať ako ty a nie-

čo spraviť s tým svojím zadkom,“ uškrnie sa a smiešne s ním zavrtí. „Tiež by som chcela tvoju figúru, dievča!“

„To sú poctivo odmakané hodiny, nielen vo fitku, drahá,“ nadvihnem provokačne obočie. „Tie roky, čo tancujem, už nemáš šancu dobehnúť.“

„Och, ty teda vieš potešiť!“ rozhodí rukami, pričom začne triediť vyložené potraviny. Usmieva sa však, takže je v pohode. A môj názor je, že Yoshi sa nemá na čo sťažovať. Je pekná, a aj keď je nižšia, je primerane štíhla a jej jemné ázijské črty ju robia zaujímavou.

„Fajn, idem sa prezliecť,“ oznámim jej kráčajúc k svojej izbe. „Dáme si kávu?“

„Jasné,“ zakričí za mnou, kým zatvorím dvere svojho kráľovstva. Je to jediný priestor, kde mám súkromie. S dievčatami máme dohodu, že ak necháme dvere na izbe otvorené, môže hociktorá z nás vstúpiť. Ak sú zatvorené, znamená to, že nemajú rušiť. Funguje nám to tak už nejaký ten rôčik a nechystáme sa nič meniť.

Športovú tašku hodím na zem, vyzlečiem si pulóver a zvalím sa na posteľ. Zhlboka sa nadýchnem a na okamih ten vzduch v pľúcach zadržím. Zadívam sa na strop pomalovaný hádam desiatkami hviezd – maličkými i väčšími.

Maľovala som si ich tam ja sama. Kedysi... dávno.

Keď bol môj život kompletný, šťastný a naplnený.

Keď ho nešpatila tá hnusná diera, na okraji ktorej balansujem viac než dva roky.

Privriem oči, pretože ma začínajú pokúšať slzy, ako je tomu vždy, keď mi myšlienky zablúdia do zákutí spomienok, ktoré tak sakramentsky bolia.

Maliarsky stojan, ktorý mi slúži len ako dekorácia, stojí prikrytý bielou plachtou v rohu izby. Presne tak, ako som ho nechala v ten smutný, sychravý septembro-

BARBORA ASTOR

vý deň, a odvtedy som sa ho nedotkla. Mám podozrenie, že keď nie som doma, Suzie alebo Yoshi tú plachtu aspoň vyprášia. Štetce, na ktorých zatvrdli zvyšky farieb, trčia spod plachty ako ostré výkričníky.

Áno, mohla by som ten stojan vyhodiť, ale... som slabá. Nedokázala by som to. Som naň až príliš naviazaná. Znamená pre mňa minulosť, ktorá sa už nevráti a zároveň mi pripomína, že budúcnosť už nebude taká, aká mala byť.

Aká mohla byť, keby...

Keby sa osud nezahral s mojím životom, keby v ten deň nepršalo, keby som ten rozhovor pretiahla o pár sekúnd... *keby*. To zradné, klamlivé slovo.

„Ellie, dnes si dáš do kávy aj mlieko?“ zakričí spoza dverí Yoshi.

„Môže byť!“ odpoviem jej dostatočne nahlas a jej *okej* mi dá vedieť, že ma začula.

Keď vojdem už prezlečená za ňou do kuchyne, zvieram v ruke svoj mobil a prsty jej behajú po displeji. Pobavené sa zasmieje. „Ja z neho nemôžem!“

„Z koho?“ vyzvedám, kým vyleziem na barovú stoličku, čo máme pri kuchynskom ostrovčeku. Pri mojej nízkej postave je to vcelku výkon.

„Nevidela si fotky z toho sobotňajšieho vianočného koncertu?“ Vzhliadne od displeja, aby ho vzápätí natočila na mňa.

„Zatiaľ nie,“ priznám, na čo ona pretočí oči a máva mi s mobilom pred tvárou. „Veď sa nemrv, nič nevidím.“ Vezmem jej ho z ruky a konečne zbadám, na čom sa moja kamarátka tak baví. Vyprsknem smiechom. „Takú košeľu si môže obliecť vážne iba on!“

„Tak, Hayden nosí *Gucciho* a Neal košeľu so Santom,“ zaklincuje to Yoshi žartovným tónom.

Nadvihnem obočie. „Ty si ich fanynka? Odkedy?“

„V podstate sa to asi ani nepočíta, pretože majú stále pauzu, všakže? Ale, nemôžem nijako poprieť, že z nich vyrástli atraktívni mladí muži a ako sólo umelcom im to ide priam úžasne. Napríklad Nealov debutový album je fakt skvelý.“

„Ja sa z teba picnem, Yo!“

„A nemám pravdu? Snáď si nemyslíš, že si jediná, čo môže slintat' nad ich fotkami na instagrame?!“

„Och, ale ja som s nimi ešte z čias pred pauzou, drahá,“ mávnem rukou smerom k nej a žmurknem na ňu. „Ale máš pravdu. Sólo projekty im vyšli. Pristane im to. A Neal má v poslednom čase fakt dobré fotky z turné.“

„Čítala som, že má vraj peknú, mladú a dost' *pôvabnú* fotografku,“ povie Yoshi tónom, akoby mi prezrádzala nejaké tajomstvo.

„A to máš zase odkiaľ? Vrabce na twitteri čvirikali?“

„Nie, ale zopár fans ju už videlo. Najmä tí, čo boli na *Meet and Greet* či na jeho koncertoch,“ objasní mi. „Ale, nechce sa príliš ukazovať, takže je otázne, či majú vôbec pravdu.“

Tentokrát sa musím zasmiať nahlas. Yoshi je z nás troch tá, ktorá vždy splieta všakovaké konšpiračné teórie a nič jej nie je sväté.

„Uvažujem nad tým, že by som skúsila zohnať lístky na nejaký Nealov koncert, aby som sa presvedčila na vlastné oči,“ rozhodnem sa ju trochu podpichnúť.

„Vážne by si šla?“ Skoro nadskočí od nadšenia, ale rýchlo sa spamätá a tvári sa, že ju to vlastne vôbec nezaujalo. „Že sa pýtam, bola si už aj na Haydenovom koncerte.“

„To je pravda,“ prikývnem, „ale to bolo dávno.“

„Ak by si sa rozhodla ísť, tak mi daj vedieť,“ povie

BARBORA ASTOR

napokon Yoshi. Myká mi kútikmi úst. Netuším, či budem mať voľné termíny v januári, takže plánovať až tak vopred sa mi neoplatí.

Yoshi dopije svoju kávu. „Už si dlho nespomínala Jasona.“

„Ako myslíš, že nespomínala? Ved' si ho videla. Predvčerom,“ poznamenám, na čo sa moja kamarátka zaškerí.

„Ó, áno... Nezabudnuteľný večer pri víne a pizzi,“ veľavravne na mňa pozrie.

„A nebolo nám skvelo?“

„Ved' ja nič nevravím, ibaže... *Niekomu* bolo ráno dosť zle.“

„Neviem piť, to nepopieram,“ zasmejem sa, „ale podľa mňa dali niečo na tú pizzu.“

Chce mi odpovedať, no preruší ju zvonenie mobilu. Je to môj, ako zistím podľa melódie. „My o vlku...“ poznamenám, keď zbadám, kto mi volá, a otočím displej na Yoshi. Som názoru, že Jason sa jej vždy páčil, ale nikdy sa o nič nepokúsila, ani mu nič nenaznačila. Vraj to necháva *plynúť*, ako sama vraví. Na druhej strane vie, že Jason je dôležitou súčasťou môjho života, takže ak by sa medzi nimi náhodou čosi zmenilo a neskôr pokazilo, odnieslo by si to nielen jedno priateľstvo, ale rovno dve – moje s Jasonom a naše s Yoshi.

„Ahoj,“ prijmem hovor a poberiem sa k oknu, odkiaľ zvyknem sledovať ulicu, keď telefonujem.

„Čau, kočka!“ Jasonov hlas je veselý. „Ako sa máš?“

„Keď mi zavolaš ty, hneď mi je lepšie,“ doberám si ho kamarátsky.

„Môžem ti volať aj častejšie,“ napojí sa Jason na moju vlnu.

„Haha, už ťa vidím, ako sa ideš pretrhnúť.“

„Eh, už ma fakt poznáš,“ vzdá to napokon, lebo vie,

že mám pravdu. „Volám, lebo mám senzačnú správu – máme nový džob!“

„Vážne?“ zvolám nadšene. „Paráda, tak sa teším!“

„To počujem,“ smeje sa Jason. „Pošlem ti choreografiu na mail, dobre? Ako vždy. Ale zajtra ju už musíš kompletne vedieť, jasné?“

„Môžeš sa spoľahnúť, veď to vieš.“

„Viem,“ hlas mu zvláštne zoslabne.

„O akú akciu ide tentoraz?“ vyzvedám. Yoshi stojí neďaleko a naťahuje uši, ale naznačím jej, že jej o všetkom poviem potom.

„Zas program do telky,“ odpovie Jason. „Nejaký viačočný charitatívny projekt, bude tam kopa celebrit. Musíme nacvičiť celkom tri choreografie, ale tú najdôležitejšiu ti posielam už dnes.“

Odvetím iba tichým *uhm*, lebo v myslí si už predstavujem, ako strávim v tanečnej sále najbližších niekoľko dní, aby sme ich s ostatnými z našej tanečnej skupiny bezchybne nacvičili. Je to náročné, najmä časovo a fyzicky, ale zbožňujem to. *Je to môj život.*

Navyše, nerobíme „krovie“ spevákom či speváčkam prvýkrát. Sme zohratí a vieme, do čoho ideme. Najväčším plusom akcií ako táto je, že to zviditeľní našu tanečnú školu.

„Vieš, kto je prvý, s kým budeme vystupovať?“ dráždi moju zvedavosť Jason.

„Skús ma ohúriť. Som nedočkavá!“ Teatrálne rozhodím voľnou rukou, na čo sa Yoshi rozosmeje, až skoro vyprskne svoju kávu. Čakám, s akým menom príde.

„Logan Tomney,“ vybalí to na mňa a ja zadržím dych od prekvapenia.

2

Než zareagujem, Jason pokračuje: „Keď som videl jeho meno na zozname od produkcie, vedel som, že ťa to poteší.“ Z hlasu mu zaznieva úsmev. „Ellie, si tam? Odpadla si?“

„Som tu, ty trdlo,“ zasmejem sa, aj keď mi srdce uháňa ako opreteký. „A kto je ďalší?“

„On ti nestačí? Viem, že jeho máš z tej skupiny najradšej,“ doberá si ma naďalej.

Och, občas vážne ľutujem, že o mne vie tak veľa.

Logan Tomney. Stosedemdesiatpäť centimetrov vysoký sen mnohých fanyniek, s tmavými vlasmi zostrihanými podľa posledných trendov a úsmevom, pri ktorom sa rozuteká nejedno srdce a podlomia nejedny nohy. A to nielen dievčatám.

Logan Tomney.

V skupine označovaný za najväčšieho zabávača, ale keď nahodí jeden zo svojich vážnych pohľadov, hádam každej fanynke sa zasekne na chvíľu dych. Ja nie som výnimkou. Avšak, neraz mám pri ňom pocit, že za jeho snahou pôsobiť, že je nad vecou a vždy dobre naladený, je čosi iné. Čosi hlbšie, čosi viac. On sám, taký, aký v skutočnosti je.

Hlasno si vzdychnem. „Nemusíš to vyťahovať. Preži-

jem, že s ním budeme spolupracovať,“ schválne zdôrazním posledné slovo.

„Hm, ako myslíš,“ odkašle si Jason a prezradí mi niekoľko ďalších mien, ku ktorým si viem bez problémov priradiť tvár. Ak budem mať šťastie, pribudnú mi príspevky na instagram. Vždy, keď spolupracujeme s niekým známym, fotka na pamiatku je pre mňa akousi trofejou.

„Čiže máme čo robiť, nácviky budú náročné,“ poznamenám zamyslene.

„O tom nepochybuj, tri choreografie sú masaker. Ale viem, že to dáme.“

„Jasné, že to zvládneme,“ súhlasím. „Prišiel mi asi tvoj mail. Idem hneď na to.“

„V poriadku, El. Vidíme sa podvečer v tanečnej sále.“

„Teším sa! Pa,“ rozlúčim sa s ním a mobil položím na stôl. Pozriem sa na Yoshi, ktorá si založí ruky na hrudi a podupáva si nohou. Čaká, kým jej pretlmočím náš hovor s Jasonom.

„Nerob drahoty! Len tak, pre nič za nič, si takmer neprestala dýchať,“ posúri ma. Zopakujem jej dve posledné mená, ktoré si od Jasona pamätám. „A ten tretí?“

Jeho meno vyslovím nesmelou. Netuším, či ma vôbec počula.

„Logan Tomney?“ overí si nahlas a jej úškrn mi dáva vedieť, že sa na mne skvelo baví. „Tak už rozumiem tvojej reakcii.“

„Nečakala som to,“ priznám.

„Pri tom, čo robíš a ako často spolupracujete s telkou? Raz k tomu muselo dôjsť,“ žmurkne na mňa. „Ber to z tej lepšej stránky – konečne sa s ním stretneš! Takže, nezaбудni na selfie. Ktovie, či budeš mať ešte niekedy takúto príležitosť.“

Jason nemohol postaviť šialenejšiu choreografiu, než je tá, ktorú si prehrávam na notebooku a usilujem sa ju naučiť. Dnes podvečer ju začneme nacvičovať všetci spolu, a preto ju musím ovládať dokonale. Jason to bude od mňa očakávať.

A nielen odo mňa.

Okrem toho, to, že ma zaradil do skupiny, ktorá bude vystupovať v televíznej šou, je pre mňa motiváciou navyše. Jason vždy vyberá tých, na ktorých sa môže nielen spoľahnúť, ale o ktorých tiež vie, že zvládnu časovú, ale najmä fyzickú náročnosť programu.

Asi nikdy mu nebudem schopná vrátiť, čo pre mňa ten chalan robí.

Prihliada na moju životnú situáciu, pretože ako jeden z mála pozná môj príbeh. A aby sa nezačali šíriť reči, že som v jeho výbere akosi pričasto, či som nebudaj niečo *viac*, usilujem sa ho nikdy nesklamať. Choreografie ovládam vždy do bodky.

Makám na sebe.

Ak je to možné, zostávam v sále dlho po skončení riadnej skúšky, aby som sa zlepšila, a Jason ma necháva. Byt má nad tanečným štúdiom, takže keď večer odchádzam, iba mu zazvoním, aby ho šiel zamknúť.

„Poď sa naobedovať,“ vyruší ma z nácviiku Yoshi, pričom nezabudne silno zabúchať na dvere izby.

„Čo si z toho všetkého napokon vyčarovala?“ doberám si ju, keď za ňou prejdem do kuchyne, jej odpoveď však predstihne zvuk zvončeka. Nechápavo sa na seba pozrieme, lebo ani jedna z nás nečaká návštevu. Vykročím k dverám, zatiaľ čo Yoshi chystá taniere.

„Ellie! Ellie! Vraj u teba môžem zostať! Hurá!“ spoznám hlások Maddie, svojej netere. Dievčatko mi skočí do náruče, len tak-tak ho udržím, aby ma neprevrhlo. Za Maddie stojí a pokúša sa zamaskovať smiech Ryan, jej otec. Spýtavo naňho pozriem, ich prítomnosť si nedokážem vysvetliť.

„Ocko musí ísť súrne do práce. Moja škôlka dnes odychuje,“ vysvetľuje mi Maddie.

„Majú sanitárny deň. Zabudol som na to,“ povzdychne si Ryan. „Clare môže až o nejakú hodinu. Príde k Maddie rovno z prednášok. Postrážiš ju zatiaľ?“ Kým mi objasňuje situáciu, vstúpi do nášho skromného, no útulného bytu. „Viem, že je to na poslednú chvíľu. Nemal som ju kde nechať, El. Už aj tak meškám.“

„Jasné, že tu môže zostať, ale poobede mám dôležitú skúšku v tanečnej škole, takže –“

„Clare ju vezme hneď k nám. Nenaruší ti plány.“ Jeho prosebný tón sa mi zabodne blízko srdca.

Sakra, môžem ho odmietnuť?

„Fajn,“ poviem len, pretože sa mi hrdlo náhle stiahne spomienkami.

Maddie ma pustí zo svojho objatia a s bezstarostnosťou skoro trojročného dieťaťa sa rozbehne do obývačky. Pozriem sa znova na Ryana. Stojí na rovnakom mieste a pohľadom láska svoj malý poklad. V ďalšom okamihu zažmurká a vykročí ku mne, akoby sa práve prebral zo sna. „Ďakujem, Ellie,“ objíme ma náhlivo, „máš to u mňa.“

Pousmejem sa. Keby som si chcela nárokovať odmenu za každú pomoc s Maddie, ktorú som mu už poskytla, isto by sa nedoplátil. „Dávaj na seba pozor,“ lúčim sa s ním slovami, ktoré pre mňa znamenajú viac, než len bežnú frázu.

„Aj ty,“ odvetí mi so smutným úsmevom a zmizne za

BARBORA ASTOR

dverami. Strasiem zo seba spomienky, ktoré sa vo mne vzmáhajú a dobiedzajú o pozornosť. Z kuchyne sa ozýva veselý hovor, Maddie už isto zamestnáva Yoshi, ktorá ju priam zbožňuje.

„Tak, kto je hladný?“ Tlesknem s nadšením v hlase, keď vkročím za nimi do kuchyne, na čo Maddie vykrikuje, že ona. Yoshi mi rýchlym pohľadom a žmurknutím vyjadrí podporu.

„Dva... tri... štyri... Otočka – päť, šesť, výskok...“ Jasonov zvučný hlas sa ozýva rozľahlou tanečnou sálou. „Maya, zabudla si na otočku!“ zahromží a zastaví hudbu.

Maya sprudka vydýchne, prehne sa v páse a oprie sa dlaniami o stehná. Pokrúti hlavou. „Sorry, Jay,“ ozve sa ospravedlňujúco, keď lapí dych, „vypadlo mi, že tam má byť.“

„Zakaždým iba táto jedna?“

„Asi jej tam nepasuje,“ poznamenám s úškrnom a novo si utiahnem vlasy do chvosta.

„Vymyslíš lepšiu choreografiu?“ neodpustí si Jason a zastane tesne predom mnou. „Nech sa páči, rád sa na to pozriem.“

„Neurážaj sa hneď,“ štuchnem doňho. „Je postavená perfektne.“

„Okej, dáme si päť minút pauzu a potom ju zbehne-me znova,“ oznámi nahlas a otočí sa späť na mňa. „Stíhaš do práce?“

„Jasné, metrom to mám kúsok.“

„Odprevadil by som ťa, lenže –“

„Chápem, nerieš,“ mávnem nad tým rukou. Očami prejdem po prítomných. „Som rada, že si vybral aj Mayu. Je šikovná. Nové posily sa zídu.“

„Produkcia si vyžiadala iba ôsmich tanečníkov. Chcel

som jej dať šancu,“ odvetí Jason. „Na jednu pomalú pieseň bude stačiť iba jeden pár. Možno upravím nejakú staršiu zostavu.“

„Šialené tempo, celá tá šou,“ odpijem si z jeho fľaše, ktorú si nadhadzoval v rukách, a vrátim mu ju. Na okamih sa naňho zadívam. Môžem si to dovoliť, pretože sleduje ostatných, ktorí sa tlmene rozprávajú v skupinkách. Túto školu Jason vystaval od piky, ako sa vraví. Vďaka podobným projektom ako je ten, na ktorý práve nacvičujeme, má už zvučné meno a je obľúbená medzi tínedžermi, ale aj dospelými, ktorí tu po večeroch tancujú latino. Úspech môjho najlepšieho priateľa ma nesmierne teší a motivuje, pretože som s ním od jeho začiatkov. Videla som, ako sa mu začína dariť, prvé úspešné lekcie, ale aj časy, keď po večeroch počítal bankovky s tým, že nemá na nájomné na ďalší mesiac.

Keď uplynie prestávka, Jason prejde k prehrávaču, aby nastavil pieseň odznova.

„Haló, mám novinky!“ zvolá náhle, čím upúta na seba pozornosť. V ruke drží mobil a niečo si v ňom pozerá tak zaujato, až sa mu pery spoja do úzkej linky. V líkach sa mu zjavia jamky a zopár prameňov tmavých vlnitých vlasov mu padne do čela. Chcela by som vedieť, koľko dievčat chodí na tanečné tréningy iba kvôli nemu, pretože iba slepý by nevidel, že Jason je prít'azlivý muž. A ako zdravá žena to vnímam aj ja. Avšak, obaja vieme, že by nám nestálo za to skaziť si priateľstvo posunom k niečomu *viac* a zároveň si obaja uvedomujeme, že medzi nami nepanuje tá správna chémia.

„Píšu mi z produkcie. Zajtra budeme mať posily,“ uskrnie sa. Stáva sa iba výnimočne, aby sme nacvičovali spolu s interpretom, k tomu v našej tanečnej sále a nie až na mieste, kde sa koná šou.

BARBORA ASTOR

„Koho môžeme čakať?“ vyzvedá Thomas. Isto v duchu dúfa, že to bude niektorá zo speváčok.

Jason na zlomok sekundy pozrie na mňa a ja ihneď viem, aké meno vysloví. „Príde Logan. Výhodou je, že akurát nacvičujeme choreografiu k jeho piesni, takže sa nám to skutočne hodí.“

Sálou sa rozľahne ruch, ako všetci diskutujú o zmene, čo nastala. Fakt skvelé! Nečakala som, že sa s ním stretnem skôr než na prenose. Baby pri zrkadlovej stene až nadskakujú nadšením.

Mne nadskakuje srdce. Očakávaním.

Neviem sa dočkať a zároveň sa toho desím.

Prúdia mnou pocity rôzneho druhu, nemám však čas sa im venovať, pretože ma čaká posledný nácvik. Hneď po ňom odchádzam do práce, kde budem až do neskorej noci, a to neustále na nohách. Dnes im dám pekne zabráť.

Cestou zo školy sedím v metre duchom neprítomná a pozerám do okna, za ktorým sa mihajú špinavé steny tunela a nástupištia. Nečítam si začatú eknihu, ale ani nechcem, aby mi myšlienky blúdili cestičkami, ktoré som nadobro zahatala.

Zajtra sa s ním stretnem. S chalanom, ktorý netuší, ako mi pomohol. Ako mi jeho odhodlanie, jeho schopnosť ísť ďalej i jeho vytrvalosť pomohli nevzdať sa a nezanevrieť na život. Ísť jednoducho vpred.

Možno... možno sa to raz dozvie.

Možno mu o tom niekedy poviem, ak na to nájdem odvahu a najmä, ak mi to osud umožní.